

הלבנות מעשה הקרבנות פרק יח

א. כל הקרבנות כלן בין קרבנות בהמה ועוף, בין קרבנות מנחות מצות עשה להקריבן בבית הבחירה, שנאמר "ושם תעשה, כל אשר אנכי מצוך" (דברים יב, יד). וכן מצות עשה להיות כל אדם מטפל ומביא קרבנות בהמה שנתחייב להקריבן, מחוזה לארץ לבית הבחירה: שנאמר "רק קדשיך אשר יהיו לך, ונדריך, תשא ובאת . . ." (דברים יב, כו) מפי השמועה למדו שאינו מדבר אלא בקדשי חוזה לארץ, שהוא מטפל בהם עד שיביאם לבית הבחירה.

ב. המקריב קרבן חוץ לעזרה בטל מצות עשה, ועבר על לא תעשה: שנאמר "השמר לך, פן-תעלה עלתיך, בכל-מקום, אשר תראה" (דברים יב, ג). ואם הקריב במזיד חייב כרת, שנאמר "אשר-יעלה עלה, או-זבח. ואל-פתח אהל מועד, לא יביאנו, לעשות אתו, לה' ונכרת . . . מעמיו" (ויקרא יז, ח-ט); ואם הקריב בשוגג, מביא חטאת קבועה.

ג. וכן השוחט קדשים חוץ לעזרה אף על פי שלא העלה אותם אם היה מזיד, חייב כרת: שנאמר "אשר ישחט שור או-כשב או-עז . . . דם יחשב לאיש ההוא, דם שפך, ונכרת" (ויקרא יז, ג-ד). ואם שחט בשוגג, מביא חטאת קבועה.

ד. והיכן הזהיר על השחיטה בחוץ: בהקש נאמר "שם, תעלה עלתיך" (דברים יב, יד), ונאמר "ושם תעשה, כל אשר אנכי מצוך" (שם). מה העליה בחוץ שענש עליה הזהיר עליה בפרוש, שנאמר "השמר לך, פן-תעלה עלתיך" (דברים יב, ג); אף עשה שבכללה השחיטה, שענש עליה בפרוש הרי הוא מזוהר עליה, שלא ענש הכתוב אלא אם כן הזהיר.

ה. השוחט קדשים והעלה אותם בחוץ, חייב שתיים אחת על השחיטה, ואחת על ההעלה. שחט בפנים, והעלה בחוץ חייב על ההעלה; וכן אם שחט בחוץ, והעלה בפנים חייב על השחיטה.

ו. אינו חייב אלא על שחיטת קדשים, הראויין לקרב למזבח. אבל השוחט בחוץ אחד מאסורי מזבח, או מחטאות המותרות הרי זה פטור: שנאמר "לפני משכן ה'" (ויקרא יז, ד) כל שאינו ראוי לבוא אל משכן ה', אין חייבין עליו.

ז. שחט בחוץ מחסר זמן בגופו, או בבעלים הואיל ואינו ראוי לבוא עתה בפנים, פטור. איזה הוא מחסר זמן, בגופו: בהמה בתוך שבעת ימי הלידה, ותורין שלא הגיע זמנן; ואותו ואת בנו שנשחט אחד מהם היום, שאין השני ראוי עד למחר.

ח. ואיזה הוא מחסר זמן, בבעלים קרבן שעדיין לא הגיע זמן בעליו להקריבו. כיצד: הזב והזבה והיולדת ששחטו חטאתם בחוץ בתוך ימי ספירה, פטורין; וכן מצרע ששחט חטאתו ואשמו בחוץ בתוך ימי הספירה, פטור: שעדיין לא נראו בעלי הקרבנות האלו לפירה. אבל אם שחטו עולותיהן בחוץ בתוך ימי הספירה, חייבין: שהעולה, דורון היא; והחטאת והאשם, הן עיקר הכפירה.

ט. וכן נזיר ששחט חטאתו בחוץ בתוך ימי נזירות, פטור;

הקריב עולתו או שלמיו בחוץ, חַיִּב: שֶׁחֲטָאת הִיא הַמַּעֲכָבֶת
אותו, וְהִיא עֵיקַר הַנִּזְיוֹנוֹת.

י. אֲשֶׁם תָּלוּי וְחֲטָאת הָעוֹף הַבָּאָה עַל הַסֶּפֶק, שֶׁהִקְרִיב בַּחוּץ
פֶּטוּר, שֶׁהָרִי לֹא נִקְבַּע הָאִסּוּר. אֲשֶׁם מִצְרַע שֶׁשָּׁחְטוּ בַּחוּץ,
שֶׁלֹּא לְשִׁמּוֹ חַיִּב, הוֹאִיל וְשֶׁלֹּא לְשִׁמּוֹ רְאוּי בַּפְּנִים וְכִשֶּׁר כְּמוֹ
שִׁיתְבָּאֵר. וְכָל קֶרֶבֶן שֶׁהוּא פֶטוּר עַל שְׁחִיטָתוֹ בַּחוּץ, כֹּךְ הוּא
פֶּטוּר עַל הַעֲלִיתוֹ.

יא. שְׁנֵי שְׁעִירֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁשָּׁחְטָם בַּחוּץ אִם עַד שֶׁלֹּא
הִתְוֹדָה עֲלֵיהֶם, חַיִּב כָּרַת עַל שְׁנֵיהֶן, הוֹאִיל וְרְאוּיִין לְבֹאֹא לְפָנֵי
ה', לְוִדּוֹי; וְאִם אַחֵר שֶׁהִתְוֹדָה פֶּטוּר עַל הַמִּשְׁתַּלַּח, שֶׁהָרִי אֵינוֹ
רְאוּי לְבֹאֹא לְפָנֵי ה'.

יב. הַשּׁוֹחֵט שְׁלָמִים בַּחוּץ, קֹדֶם שִׁפְתָּחוּ דְּלֹתוֹת הַהִיכָל פֶּטוּר:
שֶׁהָרִי הֵן מַחֲסֵרִים מַעֲשֵׂה; וְאַחֵר כֹּךְ יִהְיוּ רְאוּיִין לְקָרֵב לְפָנֵי
ה', כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. וְהַשּׁוֹחֵט אֶת הַפֶּסַח בַּחוּץ, אִפְּלוּ בְּשָׂאֵר יָמוֹת
הַשָּׁנָה בֵּין לְשִׁמּוֹ, בֵּין שֶׁלֹּא לְשִׁמּוֹ חַיִּב: שֶׁהַפֶּסַח בְּשָׂאֵר יָמוֹת
הַשָּׁנָה, שְׁלָמִים הוּא.

יג. בְּהִמַּת חֲלִין, שֶׁעֲבָרָה קֹדֶשִׁי מִזִּבְחַת אִסּוּר לְשַׁחֵט אוֹתָהּ בַּחוּץ;
וְאִם שָׁחַט אֵינוֹ לוֹקָה, מִפְּנֵי שְׁאִינָהּ רְאוּיָה לְבֹאֹא לְפָנֵי ה'.
גִּבֹּב וְהַקְדִּישׁ, וְאַחֵר כֹּךְ שָׁחַט בַּחוּץ חַיִּב. וּמֵאִמְתִּי הַעֲמִידוּהָ
בְּרִשּׁוֹתָו, כִּדִּי לְחַיְבּוֹ עֲלֶיהָ כָּרַת: מַשְׁעָה שֶׁהַקְדִּישָׁה וְהוּא,
שֶׁשָּׁחְטָה אַחֵר יָאוּשׁ; אֲבָל לְפָנֵי יָאוּשׁ, אֵינָהּ קְדוּשָׁה.

יד. הִיָּתָה הַבְּהֵמָה כֻּלָּה בַּחוּץ, וְצוּאָרָה בַּפְּנִים, וְשָׁחַט חַיִּב,
שֶׁנֶּאֱמַר "אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׁוֹר אוֹ-כֶשֶׁב אוֹ-עֶז, בַּמִּחְנֶה; אוֹ אֲשֶׁר
יִשְׁחַט, מִחוּץ לַמִּחְנֶה" (ויקרא יז, ג). אֶחָד הַשּׁוֹחֵט בַּמִּקְדָּשׁ, וְשָׂאֵר
גּוֹף הַבְּהֵמָה לַחוּץ; אוֹ שֶׁהָיָה גּוֹפָה בַּפְּנִים, וְצוּאָרָה בַּחוּץ חַיִּב:
עַד שֶׁתִּהְיֶה הַבְּהֵמָה כֻּלָּה בַּמִּקְדָּשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר "וְאֶל-פֶּתַח אֹהֶל
מוֹעֵד, לֹא יִבְיָאֻנוּ" (ויקרא יז, ט). אֲבָל הַשּׁוֹחֵט בִּגְגּוֹ שֶׁלֹּהִיכֹל אֵף
עַל פִּי שְׁאִינוֹ רְאוּי לְזַבִּיחָה כָּלָל, הָרִי זֶה פֶּטוּר.

טו. שְׁנַיִם שְׁאֲחָזוּ בַּסִּפִּין, וְשָׁחְטוּ בַּחוּץ פֶּטוּרִין: שֶׁנֶּאֱמַר "אֲשֶׁר
יִשְׁחַט . . . אוֹ אֲשֶׁר יִשְׁחַט" (ויקרא יז, ג) אֶחָד, וְלֹא שְׁנַיִם. וְאַחֵד
שֶׁשָּׁחַט בַּחוּץ אֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא נִתְכַּוֵּן לְשַׁחֵט קֹדֶשִׁים אֱלוֹהִי לַה'
הָרִי זֶה חַיִּב, שֶׁנֶּאֱמַר "דָּם יִחָשֵׁב לְאִישׁ הַהוּא, דָּם שְׁפָךְ" (ויקרא
יז, ד): אֵף עַל פִּי שֶׁזֶּה הַדָּם בְּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּדָם הַנִּשְׁפָךְ, לֹא כְּקֶרֶבֶן
הָרִי הוּא חַיִּב.

טז. הַשּׁוֹחֵט בַּחוּץ בְּלִילָה חַיִּב, הוֹאִיל וְהַשְׁחִיטָה בְּלִילָה כְּשֶׁרָה
בַּחוּץ. וְכֵן אִם הָעֵלָה בְּלִילָה, מִזֶּה שֶׁשָּׁחַט בַּחוּץ בְּלִילָה חַיִּב עַל
הַהֲעֵלָה; אֲבָל אִם שָׁחַט בַּפְּנִים בְּלִילָה, וְהָעֵלָה בַּחוּץ פֶּטוּר, לְפִי
שֶׁלֹּא הָעֵלָה אֵלָּא דְּבַר פֶּסוּל, שְׁאִין לָךְ שְׁחִיטָה כְּשֶׁרָה בְּלִילָה,
בַּמִּקְדָּשׁ. וְכֵן אִם קָבַל בְּכָלִי חַל בַּפְּנִים, וְזָרַק בַּחוּץ פֶּטוּר.

יז. וְכֵן הַמּוֹלֵק אֶת הָעוֹף בַּחוּץ, פֶּטוּר; וְאִם הָעֵלָהּ, פֶּטוּר. מְלַק
בַּפְּנִים, וְהָעֵלָה בַּחוּץ חַיִּב עַל הַהֲעֵלָה; שֶׁחָטוּ בַּפְּנִים, וְהָעֵלָהּ
בַּחוּץ פֶּטוּר, שֶׁלֹּא הָעֵלָה אֵלָּא דְּבַר שְׁאִינוֹ רְאוּי לְקָרֵב. שָׁחַט
אֶת הָעוֹף בַּחוּץ, וְהָעֵלָהּ בַּחוּץ חַיִּב שְׁתֵּים: שֶׁהַשְׁחִיטָה בַּחוּץ
כְּשֶׁרָה, וְהָרִי הִיא כְּמַלְיקָה בַּפְּנִים.